

Kázání Marka Vanči z 5. února 2012 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 5. února 2012 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Iz 55, 1-3 a Mk 6, 30-44

II. čtení: Mk 6, 32-44

Milé sestry a milí bratři,

v tomto příběhu na začátku čteme, že se učedníci vrátili z misijní cesty, na kterou je Ježíš vyslal. Chtěli Ježíšovi v klidu povědět, kudy chodili, koho oslovili a jak to dopadalo s jejich zvěstováním příchodu Božího království. Chtěli si sednout, najíst se, odpočinout si. Situace nám důvěrně známá. Po námaze, po práci, přichází únava a je třeba si v klidu odpočinout, posílit se a získat nové síly. Evangelista Marek zdůrazňuje Ježíšovo pochopení a ohledy na únavu učedníků. Ježíš sám navrhuje svým učedníkům: "pojdte sami stranou na pusté místo, a trochu si odpočíte!" Nemohl v klidu společným jídlem oslavit návrat učedníků, protože stále přicházelo a odcházelo množství lidí. Několikrát se z evangelia dozvídáme, že se Ježíš nemohl utajit před lidmi, kteří ho hledali. Ani tentokrát se to nepodaří. Sice se plaví lodí na odlehlé místo, aby si odpočinuli, ale než dorazí ke břehu, už na ně čeká veliký zástup lidí, kteří se seběhli, aby slyšeli jeho kázání. Stálo jim to za tu námahu, aby přišli a slyšeli jeho slovo, jeho kázání. Není to tak dávno, co se mnozí lidé snažili Ježíše zakrýt, utajit, zastrčit jej do kostela, aby nevyčuhoval, aby se stal vlastní jen lidem věřícím, víra byla prohlášena za soukromou věc, která patří jen do kostela a nikam jinam. Mnozí se snažili utajit Ježíše dětem, mládeži. Bohužel se to docela podařilo, protože člověku je Ježíš se svým nárokem nepříjemný. Ale vždycky byli a jsou ti, kteří touží jeho slovo slyšet, kteří si Ježíše najdou. Vždycky se najde skupina těch, kteří se k němu seběhnou. Tenkrát u jezera se k němu seběhnul veliký zástup. Můžeme si jen představovat / a trochu závidět / jaké to muselo být, v několika tisícovém davu poslouchat Ježíše. Patrně to tenkrát byli většinou lidé putující do Jeruzaléma na velikonoční svátky, byli to lidé zbožní a dychtiví po duchovní stravě, lidé, kteří očekávali Boží zásah ve prospěch vyvoleného národa, lidé, kteří očekávali Mesiáše. V jejich představách měl tento Mesiáš především obnovit zašlou slávu davidovské říše a pozvednout ujařmený národ. Několika tisícový zástup se shromáždil u jezera. A neodejde s prázdnou. " I začal je učit mnoha věcem ". U Ježíše není nikdy nouze o dobrá slova. O slova kázání.

Ale jak je to s ostatními věcmi? Například se živobytím pro ty, kdo se kolem Ježíše shromažďují. Dobrá slova, slova života, ty má Ježíš u sebe vždycky. Ale člověk potřebuje také jíst. To ovšem bible nikde nepopírá, ani slůvkem. Že k dobrému životu před Bohem je potřeba ještě něco více než jídlo a pití, peníze a majetek, to bible říká a jasně varuje před spoléháním se na tyto skutečnosti. Ale že by jídlo a pití člověk nepotřeboval, že by peníze a soukromé vlastnictví nesměl člověk mít, to se nikde v bibli neříká. Když Pán Ježíš vzkřísil Jairovu dceru, poručil, aby jí dali jíst. Je živá, tedy musí něco jíst.

Nejen Ježíšovým slovem, ale také chlebem je člověk živ. Učedníci to vědí. A mají z toho problém. A s problémem se obracejí na Ježíše. Je už pozdě. Ti lidé tu celý den poslouchají kázání. Tohle místo je pusté, nikde žádná usedlost, žádný stánek s občerstvením. Ti lidé nemohou pořád jenom poslouchat, musí také jíst. A učedníci hned navrhnou: propust' je, ať si jdou do okolí něco koupit. Nejlepší by bylo to shromáždění rozpustit. Je to podivný návrh. Ti lidé se k Ježíšovi seběhli, přišli k němu. A učedníci teď navrhnou, aby je propustil, aby šli pryč.

Jenže Ježíš toto řešení odmítne. Místo toho nařídí, aby si ti lidé sedli. Nemají odcházet, mají se posadit. Na lačno domů nepůjdou. Toto shromáždění Ježíš nepropustí s prázdnou. "A jedli všichni a nasýtli se ", čteme na konci tohoto vyprávění.

Kdo se shromažďují k Ježíšovi, aby naslouchali jeho slovům, neodejdou s prázdnou. Ani s prázdným srdcem, ani s prázdným žaludkem. Nebyla to žádná veliká hostina. Každý dostal jen kus chleba a kus ryby, to nejobyčejnější jídlo galilejských rybářů. Nikdo si nepředstavuj, že s Kristem bude tvůj stůl plný lahůdek na každý den. Popravdě tvůj stůl s Kristem bude chudší než stůl jiných lidí. Bylo tomu tak dříve a bude tomu tak i nadále. Nebude ale nikdy prázdný, " jedli všichni a nasýtli se ".

Jak vlastně Ježíš tehdy na břehu jezera nakrmil tolik lidí, nevíme. Co však je nápadné na příběhu,

je chování a myšlení učedníků. Nejdříve chtějí rozpustit shromáždění. " Propust' je, ať si jdou nakoupit něco k jídlu ". A za chvíli na to navrhuje: " Máme jít nakoupit za 200 denárů chleba a dát jim jíst? " Počítají, přemýšlejí, plánují, kde by se chleba dal koupit, je to sice úplně normální jednání, ale situaci to neřeší. Aby byl chleba, musí se koupit. Aby se mohl koupit, musí být peníze. Kdo nemá peníze, má osmůlu. A kdo nesežene chleba, nemá šanci přežít. Ježíš říká:" dejte jim vy najíst ". Ale oni to nedokážou. Jako by Ježíš tou větou odhaloval neschopnost člověka zařídit si věci dobře a spravedlivě. Ani o ten chleba si nepostaráme sami, což teprve o jiné věci. A hlad mnoha lidí ve světě a celková bída, hříšnost a ztracenost nás lidí i našeho světa ukazuje, že Ježíš má pravdu. Sami si nepomůžeme. A tak se iniciativy chápe Boží Syn. Ježíš vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, vzdal díky a lámal a dával učedníkům, aby dávali lidem. Stejně i ty dvě ryby. Jedli a nasýtli se všichni. To společenství má těm dychtivým zástupům ukázat, že v Ježíšovi přišel nový věk. Učedníci to nezařídili. Ježíš ano, dává nasycení všem. Nejen duchovní, ale i tělesné. Slovo Boží i chleba. Ježíš zachraňuje celého člověka. Duši i tělo. Boží království, které s Ježíšem přišlo, zasahuje do všech oblastí života. Nejen Boží slovo je darem, ale také hmotné zajištění. Všichni se nasýtli, podobně jako před tím všichni slyšeli Ježíšovo slovo.

Tak s námi jedná náš nebeský Otec. Když si nevíme rady, jak si v životě pomoci, přichází a dává vše, co potřebujeme. To viděl už starozákonní prorok: " pojd'te, kupujte a jezte, kupujte bez peněz a bez placení..." Bez peněz a bez placení nabízí a dává nebeský Otec všechny své dobré dary. Tam, kde my se hroučíme a nevíme si rady, jak řešit svízelné situace života, tam on přichází a dává pomoc, dává řešení. Svě slovo, svůj chléb, a když je nejhůře pro nás, tak obětuje sám sebe, své tělo, aby nás zachránil. Tehdy u jezera nasýtil početný zástup svým slovem a pěti chleby a dvěma rybičkami. Bez peněz a bez placení a také bez přičinění kohokoliv v početném zástupu. Sám zařídil vše potřebné. Bez peněz a bez placení, to znamená bez našich zásluh, nám dává sám sebe. Svě tělo a svou krev. Kdykoliv se scházíme u jeho stolu, dělíme se o chléb a kalich, připomínáme si to všechno, co vykonal, s vděčností a s radostí. Že on sám nám poskytnul své tělo a svou krev, všechno co byl, co měl a vykonal, dal nám. Nechceme ani pomyslet, jak by to s námi vypadalo, kdyby Ježíš neudělal to, co udělal, kdyby se za nás neobětoval.

Z jeho dobroty žijeme a ještě jí zbývá. To naznačuje dvanáct košů nalámaných chlebů a ryb. To zbylo pro ty, kteří u jezera ve shromáždění nebyli. To zbylo pro ty, kteří přijdou později, kteří přijdou po nás. Boží milosrdenství je rozmarné, velkorysé, nad naši spotřebu. Nemusíme mít strach, že by se ho nedostávalo. S Ježíšem přišlo Boží království, je nabídnuto nám i všem okolo nás, se všemi dary, které Ježíš dává. " I jedli všichni a nasýtli se ".

Amen